

1. nedeľa adventná B

Mk 13, 33 – 37

29. novembra 2020

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnes začíname nový cirkevný rok – možno nás prekvapí, že sa začína podobnou výzvou evanjelia, ako sme počúvali v predošlé nedele a v predošlé dni: výzvou k bdelosti, k zodpovednosti. Podľa dnešného evanjelia nik nevie, kedy príde ten rozhodujúci okamih. Liturgia týmto zdvojením výzvy k bdelosti chce naznačiť jej dôležitosť. Prví kresťania naozaj očakávali druhý príchod Krista už kedykoľvek za svojho života. Kresťania potom intenzívne očakávali Kristov príchod na prahu druhého tisícročia. My dnes poznáme 2000 rokov dejín, ktoré uplynuli odvtedy a na všetko sa pozeráme z určitého nadhľadu. Kristovu výzvu k bdelosti nechápeme punktuálne - bodovo (nasmerovane na určitý bod v dejinách, ktorý tak či onak nepoznáme), skôr ju chápeme ako trvalú výzvu k bdelosti – ako trvalý čas finále.

Úvahy o čase nás vždy privádzajú k jeho prchavosti: okamih prítomnosti sa neustále míňa - posúva smerom do minulosti: čas neustále plynie - to, čo v túto chvíľu znamená teraz, v nasledujúcu chvíľu je už minulosťou. Podobne to, čo vidíme svojimi očami sa nám zdá byť isté, o chvíľu to už len viac či menej nedokonale vyjadrujeme svojimi slovami a myšlienkami.

Nielen čas, ani ostatné dôležité hodnoty nášho života sa nedajú preskúmať výlučne našimi zmyslami. Skôr sa otvárajú nášmu duchu, nášmu životu – preto sa podľa dnešného evanjelia máme usilovať o bdelosť nášho ducha.

Patrí k zákonitostiam života, že dobro (podobne ako pravda, či iné dôležité hodnoty v našom živote) nedosahujeme raz navždy – ako niečo, čo na nás čakalo niekde ako niečo hotové, len to bolo treba objaviť, nájsť. Skôr za nimi kráčame, sú cestou, ktorá sa môže (ale aj nemusí) spájať s našou bytosťou: dobro, pravda života sú akoby na ceste – dobro, pravdu hľadáme. Preto nás evanjelium chce povzbudiť, aby sme na ceste za hodnotami ducha neochabovali – aby sme sa učili hľadať ich vo všetkých okolnostiach, v každom čase nášho života. Nikdy nebudeme môcť povedať, že už sme v cieli. Sme - povedané slovami dnešného evanjelia - sluhami, ktorí návrat svojho pána môžu a majú očakávať každú chvíľu – aj o polnoci.

Dobro, pravda sú cestou na ktorej nemáme oťažieť prílišnými starosťami o vonkajšie veci, o hodnoty, ktoré sú síce potrebné, ale nie sú tie najdôležitejšie. Ani príprava na Vianoce by nemala spočívať len v nákupe darčiekov, jedla, či v upratovaní. Skôr sú v advente dôležitejšie tie chvíle, kedy sa zastavíme, viac si uvedomíme svoj život, svoju cestu, otázky, ktoré nám život kladie, to, k čomu nás život vyzýva.

Pritom Ježiš nás zároveň oslobodzuje: nechce, aby sme sa úlohy nášho života báli, aby sme ju spĺňali zo strachu – pretože strach nás ochromuje – on naopak chce, aby sme v slobode božích detí hľadali to, čo nás vedie k pravde, k dobru. Chce, aby sme sa neuspokojili s nejakými pohodlnými lacnými riešeniami, s postojmi, ktorými svoj prínos k životu môžeme „zakopať“. (Ako ľahko dnes ľudia bez rozmyslu hodnotia toho, či onoho: buď v čiernej alebo naopak v bielej farbe.)

Apoštol Pavol (z ktorého listu Korinťanom sme dnes tiež čítali) nechápal Ježiša Krista len ako nejakú jednorazovú posilu nášho života, nejaký chvíľkový doping, ale ako stálu milosť, ktorou sme boli obohatení na celej ceste nášho života. Na tejto ceste sa snažil Pavol povzbudzovať veriacich svojimi listami. Ak sme prijali Krista naozaj, tak on nás posilňuje až do konca. A to nám dáva nádej aj nám - na začiatku tohoročného adventu. Otvorme teda pohľad svojej duše, svojho ducha pre tie hodnoty, ku ktorým nás Kristus volá.